

380

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1958 r.

w sprawie uposażenia niższego personelu pomocniczo-lekarskiego.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 46, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach pomocy społecznej na następujących stanowiskach uposażenie zasadnicze w wysokości:

Nazwa stanowiska	Kwota miesięcznego uposażenia zasadniczego w złotych
Salowa, noszowy, pomoc laboratoryjna pomoc dentystyczna, dezynfektor, sterylizator, łazienkowy	550 — 700

2. Uposażenie określone w ust. 1 wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 2. 1. Uposażenia określone w § 1 otrzymują:

- 1) przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo:
  - a) salowe zatrudnione bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
  - b) salowe zatrudnione w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizjoterapeutycznych,
- 2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo pozostali pracownicy.

2. Minister Zdrowia określi szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 wypłaca się wynagrodzenie za godzinę, stanowiące następującą część uposażenia określonego w § 1:

- 1) 1/125 dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,
- 2) 1/200 dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo.

4. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin większym niż określony w ust. 1, w porze nocnej lub w dni ustawowo wolne od pracy wypłaca się uposażenie obliczone według zasad określonych w ust. 3, z tym że za pierwsze dwie godziny przysługuje dopłata w wysokości 50% uposażenia, za następne zaś godziny, a także za pracę w dni ustawowo wolne od pracy, jeżeli pracownik nie otrzymał w zamian dnia wolnego, oraz za pracę nocną, jeżeli nie wynika ona z normalnego rozkładu zajęć — dopłata w wysokości 100% uposażenia zasadniczego.

§ 3. 1. Pracownikom wymienionym w § 1, zatrudnionym w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, przysługują dodatki specjalne w kwotach:

salowym, noszowym, pomocom laboratoryjnym, pomocom dentystycznym, łazienkowym	55 — 245 zł,
dezynfektorom i sterylizatorom	60 — 265 zł.

2. Pracownicy, którzy przed wejściem w życie rozporządzenia otrzymywali dodatki specjalne za pracę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, zachowują w okresie pozostawania na dotychczasowym stanowisku, prawo do pobierania tych dodatków w dotychczasowej wysokości kwotowej.

3. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Finansów i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia określi szczegółowo wysokość dodatków specjalnych w zależności od uciążliwości lub szkodliwości warunków pracy dla zdrowia oraz zasady wypłacania tych dodatków.

§ 4. 1. Pracownikom wymienionym w § 1 przysługuje dodatek za wysługę lat w wysokości 100 zł miesięcznie, jeżeli przepracowali 5 lat na zajmowanym stanowisku w tym samym zakładzie pracy lub na innym stanowisku, jeżeli wykonywana praca umożliwiła im nabycie kwalifikacji potrzebnych na zajmowanym stanowisku.

2. Pracownikom określonym w § 1, a zatrudnionym w zakładach społecznych służby zdrowia (zakładach pomocy społecznej) w dniu wejścia w życie rozporządzenia zalicza się na poczet okresu uprawniającego do otrzymania dodatku za wysługę lat również okresy zatrudnienia w innych zakładach pracy.

§ 5. 1. Salowym zatrudnionym w wymiarze 46 godzin tygodniowo w zakładach leczniczych lub rehabilitacyjnych dla chorych na chorobę Heinego-Medina przysługuje dodatek terapeutyczny w wysokości 200 zł miesięcznie, jeżeli do ich podstawowych obowiązków należy wykonywanie kocowania.

2. W przypadku zatrudnienia w wymiarze mniejszym niż określony w ust. 1 stawkę dodatku terapeutycznego zmniejsza się przy zastosowaniu dzielnika przewidzianego w § 2 ust. 3 pkt 2.

§ 6. 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 109 i Nr 58, poz. 272) skreśla się przepisy § 2 ust. 2 i 3, § 5 ust. 3 i § 6 ust. 1 pkt 1 lit. a).

2. Przepisy wydane na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w ust. 1 zachowują moc w stosunku do pracowników określonych w § 1 — do czasu wydania odpowiednich przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Zdrowia, Pracy i Opieki Społecznej, Komunikacji oraz Finansów.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz